RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 59.130 van 22 april 1996
in de zaak A. 66.307/X-5885.

In zake : Paul QUISTHOUDT,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. D'HOOGHE en J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Volksgezondheid en Penioenen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. TALBOOM,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 123/A, 4.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 9 november 1995 namens Paul QUISTHOUDT, geneesheer-specialist, werd ingediend door Advocaat D. D'HOOGHE, om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Minister van Volksgezondheid van 6 september 1995 waarbij de erkenning werd geweigerd van verzoeker als houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentie-geneeskunde;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 maart 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. BOUCKAERT, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat C. TALBOOM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Overwegende dat verzoeker zijn beroepssituatie onder meer als volgt omschrijft :

> "Verzoeker is houder van het diploma Dokter in de Geneeskunde-Heel- en Verloskunde uitgereikt door de K.U.Leuven in 1976.
> Hij heeft met vrucht de opleiding gevolgd in de Heelkunde, zodat hij tot erkend Heelkundige werd benoemd. Tijdens zijn opleidingsstage aan de UniversitatsKrankenhausen te Essen, Duitsland, heeft verzoeker zich bovendien gedurende ongeveer 3 jaren bekwaamd in de traumatologie.
> Gedurende zijn opleiding tot Heelkundige heeft verzoeker meer dan 2 volle jaren wachtdienst (24 uur permanentie) op erkende en deels op universitair niveau functionerende spoedgevallendiensten verricht.
> Als senior assistent op de spoedgevallendienst van de Uni-Klinik te Essen, was verzoeker bovendien verantwoordelijk voor de medische en de administratieve werking van de Klinimobil. De Uni-Klinik te Essen (zoals nu het ziekenhuis KLINA) beschikt over een erkende spoedgevallendienst en een transaxiale

tomograaf die reeds in gebruik was tijdens de opleidingsjaren van verzoeker (zie attest van de Direktie van het ziekenhuis KLINA dd. 21 april 1995).

Sedert 1983 is verzoeker werkzaam in een ziekenhuis met een erkende spoedgevallendienst. Sinds 1986 werd hij tot Diensthoofd benoemd van de spoedgevallendienst, eerst in het ziekenhuis Vesalius, later na de fusie, van het ziekenhuis KLINA (Klinieken Noord Antwerpen).

Verzoeker oefent zijn functie van diensthoofd van de spoedgevallendienst als hoofdactiviteit uit, hierin bijgestaan door de assistenten in opleiding die onder zijn directe verantwoordelijkheid een 24 uur permanentie op de spoedgevallendienst verrichten.

Hij is tevens verantwoordelijk voor de medische en paramedische werking en organisatie van de spoedgevallendienst en van de 100-ziekenwagen afhankelijk van de spoedgevallendienst, evenals voor de opleiding van de aanwezigen op de spoedgevallendienst en voor de supervisie van de statistische gegevens en de opmaak van het jaarverslag.

Tenslotte superviseert verzoeker nog de wacht traumatologie stricto sensu sinds 10 jaren met een frequentie van één dag op twee, en dit in samenwerking met een trauma team dat door hem georganiseerd";

1.2. Overwegende dat de Minister van Volksgezondheid op 6 september 1995 beslist verzoeker niet te erkennen als houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde. Dit is de bestreden beslissing. Zij wordt aan verzoeker betekend op 12 september 1995.

1.3. Overwegende dat de bestreden beslissing onder meer als volgt wordt gemotiveerd :

"Gelet op het ongunstig advies van de nederlandstalige kamer van de erkenningscommissie in de urgentiegeneeskunde dd. 16.1.1995;

Gelet op het omstandig gemotiveerd beroepschrift van de aanvrager van 28.1.95;

Gelet op het ongunstig advies van de nederlandstalige kamer van beroep van de Hoge Raad van Geneesheren- Specialisten en van Huisartsen van 2.6.95 waarvan de beraadslaging hieronder wordt weergegeven :

Overwegende dat de klinische activiteit van de appellant in de urgentiedienst hoofdzakelijk bestaat in het behandelen van traumata, gepaard aan zijn activiteit op hetzelfde gebied in de dienst heelkunde.

Overwegende dat zijn funktie als diensthoofd van de spoedgevallenafdeling eerder administratief is dan geneeskundig.

Overwegende dat zij trouwens gelijktijdig wordt vervuld met de taak van adjunkt- diensthoofd in de dienst heelkunde en daarenboven gecumuleerd wordt met de voltijdse funktie van stagemeester in de specialisatie-opleiding voor heelkunde, wat tegenstrijdig is met de vereisten voor het bekomen en voor het behouden van de gevraagde erkenning;

En om al deze redenen besluit de Hoge Raad, zitting hebbend als instantie van beroep, dat het beroep van Dr. QUISTHOUDT Paul ontvankelijk is doch ongegrond;

Verwerpt bij eenparigheid van de aanwezige leden de aanvraag van Dr. QUISTHOUDT Paul, om in aanmerking te komen bij de overgangsmaatregelen, voor de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde";

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker omtrent het nadeel in het verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Het is juist dat het ministerieel besluit d.d. 12 november 1993 vooralsnog onduidelijk is omtrent de rechtsgevolgen van de erkenning als 'geneesheer-specialist met bijzondere bekwaming in de urgentiedienst'. Het ligt evenwel voor de hand dat in de zeer nabije toekomst aan deze erkenning welbepaalde rechten en plichten zullen worden verbonden. Belangrijker nog is dat er beperkende maatregelen zullen worden genomen ten aanzien van de artsen die niet over deze erkenning beschikken.

Er bestaat dan ook reëel risico dat het niet bekomen van deze erkenning voor verzoeker tot gevolg

zal hebben dat hij niet langer zijn functie van diensthoofd van de spoedgevallendienst van de kliniek KLINA zal kunnen uitoefenen.

De onvermijdelijke beperkingen op de beroepsactiviteiten van verzoeker vormen een ernstig nadeel voor de verdere realisatie van zijn professioneel leven. Deze beperkingen zijn eveneens moeilijk te herstellen. Bij het uitblijven van een schorsingsarrest zal verzoeker zich immers nooit meer op dezelfde wijze kunnen ’positioneren’ als wanneer de weigering om hem te erkennen onmiddellijk wordt geschorst.

De weigering van erkenning berokkent verzoeker tevens een ernstig en moeilijk te herstellen moreel nadeel. Verzoeker heeft zich in het verleden immers alle mogelijke inspanningen getroost om zich te bekwamen in de urgentiegeneeskunde. Hij is er bovendien in geslaagd deze professionele doelstellingen op het terrein zelf te realiseren. Het uitblijven van de erkenning daarvan - door de weigering van de beroepstitel in de urgentiegeneeskunde - dreigt al deze inspanningen onwerkzaam te maken.

Bovendien wordt de verzoeker daardoor de status van specialist urgentiegeneeskunde in binnen- en buitenland ontnomen. Dit heeft belangrijke en moeilijk te herstellen repercussies op deelname in het ’circuit’ van colloquia, seminaries, enz... en op de erkenning binnen het professioneel milieu";

2.3. Overwegende, wat de rechtsgevolgen van de geweigerde erkenning betreft, dat verzoeker zelf deze gevolgen "onduidelijk" noemt; dat hij in dat verband verwijst naar beperkende maatregelen die "zullen" genomen worden ten aanzien van de artsen die niet over deze erkenning beschikken en het "reëel risico" dat verzoeker daardoor niet langer zijn functie van diensthoofd van de spoedgevallendienst van het ziekenhuis KLINA zal kunnen uitoefenen; dat verzoeker echter geen concrete gegevens aanbrengt waaruit werkelijk blijkt dat hij zich nooit meer zal kunnen "positioneren" op dezelfde wijze als wanneer de aangevochten beslissing onmiddellijk wordt geschorst; dat het aldus aangevoerde nadeel een al te hypothetisch karakter vertoont opdat het door de gevraagde schorsing zou kunnen worden geweerd;

Overwegende, wat het moreel nadeel betreft, dat dit in de regel niet moeilijk te herstellen is, aangezien het kan worden goedgemaakt door de genoegdoening die een eventueel annulatiearrest met zich zal meebrengen; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het te dezen anders zou zijn;

Overwegende dat voorts uit verzoekers uiteenzetting niet blijkt hoe de bestreden beslissing zijn inspanningen om zich te bekwamen in de urgentiegeneeskunde "onwerkzaam" dreigen te maken en hoe die verworven bekwaamheden door het weigeren van een titel zouden verdwijnen; dat de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat verzoeker beweert hem geen "status" ontneemt, maar hem slechts een specifieke titel weigert; dat verzoeker ten slotte geen concrete gegevens aanbrengt omtrent de gevolgen van de bestreden beslissing op deelname aan colloquia en seminaries en op de erkenning binnen zijn professioneel milieu;

Overwegende dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **G. BAETEMAN.**